

изоловани естетички проблем, и поручује им: „мимезис није онда толико то да нешто указује на нешто друго, што је његов узор, него да нешто постоји као смислено у себи самом.“. На сличан начин и Умберто Еко разуме Аристотелов приступ мимезису, наглашавајући да уметност свакако опонаша природу, али не да „би сервилно пресликавала оно што јој природа пружа као узорак: у умјетничком опонашању има инвенције, има прераде“, па се тврдњом да уметност „продужује дјело природе, чини како природа производи и наставља њезин стваралачки *nisus*“, Еко заправо надовезује на познату Аристотелову тврдњу да уметност, са једне стране *довршава* оно што природа не може произвести, а с друге *опонаша* (подражава). Таква Аристотелова тврдња не би могла да се уклопи у савремено разумевање мимезиса као принципа који је *супротстављен* стваралаштву.

Са тим у вези, потребно је указати на чињеницу да ни Платон не даје повода да се његово разумевање појма мимезиса третира као нешто што је супротстављено појму креативности: наиме, он разликује две врсте мимезиса: „подражавање изгледа“ и „стварности“. Предмет жестоке критике из 10. књиге „Државе“ је први облик мимезиса – *мимезис изгледа*, никако не *мимезис уопште*! Још један доказ за то да Платон разликује *аутентични* и *неаутентични* мимезис је и његово експлицитно испитивање сликарске уметности, која предмете може да „подражава онакве какви они заиста јесу и постоје, или онакве каквима се они појављују и изгледају“, као и речи: „леп ли би био тај подражавалац у поезији с обзиром на знање о ономе што ставља у своје поеме“.

У *Држави* Платон говори о томе да је немогуће да се човек нечим одушевљено бави, а да га не подражава; да би држава била срећна када би је, угледајући се на божанство, нацртали сликари; да се – када је реч о истицању речи или дела неког одличног човека – не треба стидети таквог подражавања.

Ипак, најјаснији аргумент који потврђује ову тезу може се наћи у Платоновим речима: „ради распознавања назовимо опонашање које се темељи на мнијењу доксомиметиком, а оно које се темељи на знању научним опонашањем“, које неоспорно указују на чињеницу да Платон проблему мимезиса не приступа једнострано, већ напротив – имајући у виду комплексност његове тематизације. Те речи Платон истиче у дијалогу „Софист“.